

Dat zij zou winnen — zij, Stien uit Amsterdam, hoogzwanger en doordrenkt van de banaliteiten van het dagelijks bestaan — was op zichzelf al een wonder. Tot dan toe had het lot haar slechts als figurant behandeld in het grote toneelstuk van het leven. En nu dit: de hoofdprijs van een loterij ten bate van de restauratie van een kerk. Het betrof een geheel verzorgd verblijf op Texel en het vertrek zal al over veertien dagen plaatsvinden. Een eeuwigheid voor een ongeboren kind, maar een fractie voor de mens die elk moment baren kan.

Stien, bewoond door haar kind als door een ongeduldig orakel, voelde de barensweeën al opkomen in gedachten alleen. Het eiland Texel, dat aan de rand van de wereld leek te liggen, bezat geen ziekenhuis. De gedachte dat zij aldaar, omringd door duin en wind, haar kind ter wereld zou brengen — misschien zelfs in een strandtent, tussen mossel en zeewier — was voor haar de belichaming van het ongerijmde. Wat als alles anders zou lopen. Dan moest zij per helikopter naar het vasteland; een transportmiddel dat in haar beleving beslist niet veilig was. En, belangrijker nog: dat werd niet vergoed.

Haar vriendinnen lachten om haar zorgen, alsof zij een toneelstuk opvoerde voor een publiek van nuchtere geesten. ‘In het noorden van het land worden ook kinderen geboren,’ zei een van hen. Stien gaf haar gelijk — rationeel. Maar het irrationele, dat in haar huisde en in haar bewoog, fluisterde iets anders.